

O tome kako Komunistička partija Kine ima karakter zle sekte

Predgovor

Kolaps socijalističkog bloka ranih devedesetih godina, predvođen od strane SSSR, obeležio je neuspeh komunizma nakon skoro veka. Međutim, KPK je neočekivano opstala, i dalje upravljajući Kinom, nacijom u kojoj se sadrži petina svetske populacije. Javlja se neizbežno pitanje: Da li je KPK danas i dalje prava komunistička partija?

Niko u današnjoj Kini, pa ni ni članovi Partije, ne veruje u komunizam. Nakon 50 godina socijalizma, KPK je prihvatila privatno vlasništvo, pa čak ima i berzu akcija. Ona potražuje strane investicije da bi se osnivala nova preduzeća, dok radnike i seljake eksploatiše koliko god je moguće. Ovo je sasvim suprotno idealima komunizma. Uprkos pravljenju kompromisa sa kapitalizmom, KPK nad narodom Kine zadržava autokratsku kontrolu. U ustavu, promenjenom 2004, i dalje se kruto navodi: „Kineski narod sastavljen od različitih etničkih grupa, nastaviće da se drži demokratske diktature naroda i socijalističkog puta, pod vođstvom Kineske komunističke partije, idejama Marksizma-Lenjinizma, ideologiji Mao Cetunga, teoriji Deng Xiaopinga i značajnoj misli „Tri uloge“

„Leopard je uginuo, ali ostala je njegova koža.“¹ Danas je od KPK ostala samo „koža“. KPK je nasledila ovu kožu i koristi je da zadrži vlast nad Kinom.

Kakva je priroda kože koju je nasledila KPK, to jest sama organizacija KPK?

I. Kultna obeležja KPK

Komunistička partija u suštini predstavlja kult zla koji škodi čovečanstvu.

Iako Komunistička partija sebe nikad nije nazivala religijom, sva njena obeležja podudaraju se sa religijskim (Tabela 1). Na početku, kad je osnovana, smatrala je da je Marksizam apsolutna istina na svetu. Pobožno je obožavala Marksa kao svog duhovnog Boga, bodreći ljude da učestvuju u doživotnoj borbi za cilj izgradnje „komunističkog raja na zemlji“.

Tabela 1. Religiozna obeležja KPK

Kulturna revolucija je bio period u kojem je "Sunce najcrvenije", dok je "svet najmračniji". Svi su morali proučavati Maova dela (Getty Images)

	Osnovni religijski oblici	Odgovarajući oblik kod KPK
1	Crkva ili platforma (podijum)	Svi nivoi partijskih komiteta; platforme idu u rasponu od partijskog sastanka, do svih medija pod kontrolom Partije
2	Doktrine	Marksizam-Lenjinizam, Mao Cetungova Ideologija, Deng Xiaopingova Teorija, Đijang Ceminove "Tri uloge ", i Statut Partije
3	Rituali inicijacije	Ceremonija u kojoj se polaže zakletva na večnu odanost Partiji
4	Predanost jednoj religiji	Član može da veruje samo u komunističku partiju
5	Sveštenici	Partijski sekretari i rukovodioci na svim nivoima
6	Obožavanje Boga	Klevetanje svih bogova, a potom samopostavljenje za neimenovanog "Boga"
7	Smrt se naziva "usponom na nebo ili padom u pakao"	Smrt se naziva "odlaskom Marksu"
8	Sveti spisi	Terorija i napisi rukovodilaca Komunističke partije
9	Propoved	Sve vrste sastanaka; govori rukovodilaca
10	Pojanje svetih spisa; učenje ili uporedno izučavanje svetih spisa	Politička nastava; rutinski grupni sastanci ili aktivnosti članova Partije
11	Himna (religiozne pesme)	Pesme u slavu partije
12	Prilozi	Obavezna članarina; mandatno alociranje državnog budžeta, tj. novca koji je narod stvorio kroz krv i znoj, za partijske potrebe
13	Disciplinske kazne	Partijska disciplina u rasponu od "kućnog pritvora i istrage", "isključenja iz Partije", do mučenja do smrti, pa čak i kažnjavanja rodbine i prijatelja

Komunistička partija se znatno razlikuje od bilo koje ispravne religije. Sve ortodoksne religije veruju u Boga i dobrotu, i za cilj imaju učenje ljudi moralu, kao i da spasavanje duša. Komunistička partija ne veruje u Boga i suprotstavlja se tradicionalnom moralu.

Ono što Komunistička partija radi, ispostavilo se da je kult zla. Doktrine Komunističke partije zasnivaju se na klasnoj borbi, nasilnoj revoluciji i diktaturi proletarijata, što rezultuje krvavom i nasilnom, tzv. „komunističkom revolucijom“. Crveni komunistički teror traje skoro vek, donoseći katastrofe desetinama zemalja na svetu, uzimajući desetina miliona života. Komunističko verovanje, ono koje je na zemlji stvorilo pakao, je ništa drugo do najgnusniji kult na svetu.

Kulturna obeležja komunističke partije mogu se sažeti pod šest tačaka:

1. Smišljanje doktrina i eliminacija otpadnika

Komunistička partija uzima Marksizam za svoju religijsku doktrinu, prikazujući se kao „neospornu istinu“. Doktrinama Komunističke partije nedostaju valjanost i Trpeljivost, umesto kojih nose aroganciju. Marksizam je nastao u periodu ranog kapitalizma, kad je produktivnost bila niska, a nauka nedovoljno razvijena. On nije imao ispravno poimanje odnosa između čovečanstva i društva, i čovečanstva i prirode. Nažalost, ova jeretička ideologija se razvila u međunarodni komunistički pokret, koji će skoro ceo vek štetiti ljudskom svetu, pre nego što je ljudi budu odbacili, nalazeći da je u praksi potpuno pogrešna.

Partijske vođe od Lenjina na dalje oduvek su nadopunjavali doktrine kulta. Od Lenjinove teorije nasilne revolucije, i teorije Mao Cetunga o neprestalnoj revoluciji pod diktaturom proletarijata, do Đijang Ceminove „Tri uloge“, istorija komunističke partije puna je ovakvih jeretičkih teorija i paralogizama. Iako ove teorije u praksi konstantno izazivaju katastrofe i kontradiktorne su same sebi, Komunistička partija i dalje ih proglašava univerzalno ispravnim, terajući ljude da uče njene doktrine.

Eliminacija disidenata je najefektniji način za širenje doktrine komunističkog kulta zla. Pošto su doktrina i ponašanje tog kulta zla suviše smešni, komunistička partija mora da primorava ljude da ih prihvate, oslanjajući se na nasilje pri eliminaciji disidenata. Nakon što je Komunistička partija Kine preuzela vlast u Kini, pokrenula je „zemljišnu reformu“ da bi eliminisala klasu zemljoposjednika, „socijalističku reformu“ u industriji i trgovini da bi eliminisala kapitaliste, „pokret za odstranjivanje reakcionara“ da bi eliminisala narodne religije i činovnike koji su bili na položaju pre komunističkog preuzimanja vlasti, „anti-desničarski pokret“ da bi učutkala intelektualce, i „Veliku kulturnu revoluciju“ da bi izbrisala kinesku tradicionalnu kulturu. Pod komunističkim kultom zla, KPK je uspela da ujedini Kinu, postižući situaciju u kojoj svako čita *Crvenu knjigu*, igra „ples lojalnosti“, i „ujutru traži uputstva od Partije, uveče joj podnoseći izveštaj“. U periodu nakon vladavine Maoa i Denga, KPK je shvatila da joj Falun Gong, tradicionalna praksa kultivacije u kojoj se veruje u Istinitost, Blagost i Trpeljivost, konkuriše u osvajanju masa, pa je odlučila da izbriše Falun Gong. Time je pokrenula genocidan progon Falun Gong, koji se nastavlja do danas.

2. Promocija obožavanja vođa i pogledi na prvenstvo vlasti

Od Marksa do Đijang Cemina, portreti lidera Komunističke partije se radi obožavanja izlažu na vidna mesta. Apsolutni autoritet lidera Komunističke partije zabranjuje svaku konkurenciju. Mao Cetung su nazivali „crvenim suncem“ i „velikim oslobodiocem“. Partija je o njegovim napisima govorila na nezapamćen način, rečima „jedna rečenica jednaka je desetini hiljada običnih rečenica“. Kao „običan član partije“ Deng Xiaoping je nekad dominirao kineskom politikom kao njen vrhovni gospodar. Jijang Zeminova teorija o „Tri uloge“ ima ne više od 40 slovnih znakova, uključujući interpunkciju, ali su je na Četvrtoj plenarnoj sednici KPK lansirali kao nešto što „daje kreativan odgovor na pitanja šta je socijalizam, kako napraviti socijalizam, kakvu partiju izgrađujemo, i kako da je gradimo“. Partija je na skandalozan način govorila i o misli „Tri uloge“, mada u ovom slučaju rugajući joj se tvrdnjom da je to

nastavak i razvoj teorija Marksizma-Lenjinizma, misli Mao Zedunga, i teorije Deng Xiaopinga.

Staljinov razuzdani pokolj nevinih ljudi, katastrofalna „Velika kulturna revolucija“ koju je lansirao Mao Cetung, Dengovo naređenje da se na trgu Tjenanmen izvrši masakr, i Jijangov progon Falun Gong, koji i dalje traje, su užasni rezultati jeretičke diktature Komunističke partije.

S jedne strane, KPK propisuje svojim Ustavom: „Sva vlast u Narodnoj Republici Kini pripada narodu. Organi preko kojih narod vrši vlast su Narodna skupština i lokalne skupštine na različitim nivoima.“ „Nijedna organizacija, niti pojedinac, ne može imeti privilegiju da bude iznad Ustava i zakona.“ⁱⁱ S druge strane, statut KPK propisuje da je KPK jezgro vođstva kineskog socijalističkog razvoja, koje premošćuje i državu i narod. Predsednik Stalnog komiteta Narodne skupštine održao je širom zemlje „važne govore“, tvrdeći da Narodna skupština, kao najviši zakonodavni organ, mora da se drži vođstva KPK. Prema KPK principu „demokratskog centralizma“, kompletna partija mora da sluša Centralni komitet Partije. Ogoljena do sopstvene suštine, ono na čemu Narodna skupština zaista insistira je diktatura Generalnog sekretara, koga za uzvrat štiti zakon.

3. Nasilno ispiranje mozga, kontrola misli, čvrsta organizacija i „kad se uđe nema izlaska“

Organizacija KPK je izuzetno čvrsta: za prijem su potrebne dve preporuke članova Partije; novi član mora položiti zakletvu lojalnosti partiji; članovi partije moraju da plaćaju članarinu, da prisustvuju organizacionim aktivnostima i da učestvuju u kolektivnoj političkoj nastavi. Partijske organizacije prodiru u sve nivoje vlasti. U svakom selu, gradu i kraju postoje osnovne KPK organizacije. KPK kontroliše ne samo svoje članstvo i svoje poslove, već i one koji nisu članovi, jer se celokupan režim mora „povinovati partijskom vođstvu“. U godinama kad su sprovedene kampanje klasne borbe, „sveštenici“ KPK religije, to jest, partijski sekretari na svim nivoima, nisu se bavili ničim osim disciplinovanjem ljudi.

„Kritika i samo-kritika“ na partijskim sastancima su uobičajen način za kontrolu umova članova partije. Tokom svog postojanja, KPK je lansirala mnoštvo političkih pokreta za „čišćenje partijskog članstva“, ispravljanje partijske atmosfere“ „hvatanje izdajnika“, „odstranjivanje anti-boljševičkih trupa (AB trupa)ⁱⁱⁱ i „disciplinovanje partije“, periodično testiranje „osećaja partijske prirode“ – to jest, upotrebe nasilja i terora da bi se testirala odanost partijaca Partiji, dok se osigurava da večito idu u korak s njom.

Učlaniti se u KPK isto je što i potpisati neraskidiv ugovor o prodaji tela i duše. Sa partijskim pravilima koja su iznad državnih zakona, Partija po volji može da isključi bilo kog člana, dok pojedini član ne može da napusti KPK bez da to rezultuje drastičnom kaznom. Napuštanje Partije smatra se nelojalnošću i donosi kobne posledice. Tokom Velike kulturne revolucije, kad je KPK imala apsolutnu vlast, dobro se znalo da ako partija želi da te nema, neće te ni biti; ako partiji trebaš živ, ne možeš umreti. Kad bi neko počinio samoubistvo, bio bi

etiketiran kao neko ko se "plaši kazne naroda za počinjeni zločin", pa bi članovi njegove porodice bili involvirani i kažnjeni.

Proces odlučivanja unutar Partije funkcionira kao crna kutija, budući da se unutar-partijska borba mora držati u apsolutnoj tajnosti. Svi partijski dokumenti su poverljivi. Bojeći se otkrivanja njihovih zločinačkih postupaka, KPK često napada disidente optužujući ih da su „otkrivali državne tajne“.

4. Pobuđivanje nasilja, krvoprolića i žrtvovanja partiji

Mao Cetung je rekao: „Revolucija nije svečana večera, pisanje eseja, slikanje slike, ili vezenje goblena; ove stvari nikad neće biti tako prefinjene, tako ugodne i nežne, tako umerene, dobre, uglađene, odmerene i velikodušne. Revolucija je pobuna, akt nasilja kojim jedna klasa zbacuje drugu.“^{iv}

Deng Xiaoping je preporučio da se „ubije 200.000 ljudi, u zamenu za 20 godina stabilnosti“.

Điang Cemin je naredio: „Uništite ih (Falun Gong pratikante) fizički, srušite im reputaciju i dovedite ih do bankrota.“

KPK promoviše nasilje, a u proteklim političkim pokretima ubila je nebrojeno mnogo ljudi. Ona obrazuje ljude da neprijatelja tretiraju „hladno kao oštra zima“. Crvenu zastavu treba shvatiti kao da je „crvena od mučeničke krvi“. Zavisna od crvi i krvoprolića, Partija obožava crveno.

Da bi ohrabrila ljude da se žrtvuju Partiji, ona izlaže primere „herojstva“. Kad je Zhang Side stradao u peći za prerađivanje opijuma, Mao Cetung je njegovu smrt veličao kao da je „teška poput planine Tai“^v. U tim sumanutim godinama, „hrabre reči“ poput „ne plašim se ni muka ni smrti“ i „gorka žrtva ojačava čvrstu rešenost; mi smemo da nateramo mesec i sunce da zasjaju na novom nebu“, usred ekstremne oskudice materijalnih zaliha, davale su stremljenjima opipljivost.

Krajem sedamdesetih, Vijetkong je poslao trupe i svrgnuo režim Crvenih kmera, koji je bio pod pokroviteljstvom KPK i izvršio je neopisive zločine. Iako je KPK bila van sebe od besa, nije mogla da pošalje trupe da podrži Crvene kmere, jer Kina i Kambodža nemaju zajedničku granicu. Umesto toga, KPK je duž kinesko-vijetnamske granice lansirala rat protiv Vijetnama, da bi u ime „samoodbrane“ kaznila Vijetkong. Desetine hiljada kineskih vojnika na ovaj način su žrtvovalе svoju krv i živote za borbu između komunističkih partija. Njihova smrt, međutim, nije imala nikakve veze sa teritorijom, ili suverenitetom. Bez obzira, nekoliko godina kasnije, KPK je na sramotan način obeležila besmisleno žrtvovanje tolikih naivnih, nevinih mladih života, nazivajući ga „revolucionarnim herojskim duhom“, bez poštovanja pozajmljujući pesmu „Elegantno držanje krvlju obojeno“. 154 kineska mučenika stradalo je 1981 zauzimajući planinu Faka u provinciji Guangxi, koji je KPK olako vratio Vijetnamu posle graničnog sporazuma Kine i Vijetnama.

Kad je naglo širenje SARS početkom 2003 pretilo da ugrozi ljudske živote, KPK je spremno primila u svoje redove mnoge mlade medicinske sestre. Zatim

su ove žene na brzinu zatvorene u bolnice da neguju SARS pacijente. KPK gura mlade ljude na najopasniju liniju fronta, da bi kreirala „imidž veličanstvenosti“ po principu „ne plašim se ni muka ni smrti“. Međutim, KPK nema objašnjenje gde je tada bilo ostalih 65 miliona članova Partije i kakav su imidž doneli Partiji.

5. Poricanje vere u Boga i gušenje ljudske prirode

KPK promoviše ateizam, tvrdeći da je religija „duhovni opijum“ koji truje ljude. Iskoristila je svoju moć da suzbije sve religije u Kini, da bi se posle ovog samu sebe proglasila za božanstvo, dajući apsolutnu vlast u državi KPK kultu.

KPK je istovremeno sabotirala religiju i razorila tradicionalnu kulturu. Tvrdila je da su tradicija, moral i etika neto feudalno, praznoverno i rekacionarno, brišući ih u ime revolucije. Za vreme Velike kulturne revolucije, rasprostranjeni loši fenomeni kršili su kinesku tradiciju, poput međusobnih optužbi bračnih parova, učenika koji su prebijali profesore, očeva i sinova koji su se okretali jedan na drugog, Crvenoarmejaca koji su neobuzdano ubijali nevine, a buntovnike prebijali, maltretirali i pljačkali. Ovo su bile prirodne posledice pljačkaške prirode KPK.

Po uspostavljanju svog režima, KPK je naterala etničke manjine da se zavetuju na savezništvo sa komunističkim rukovodstvom, kompromitujući na takav način svoju bogatu i živopisnu etničku kulturu.

4. juna 1989, takozvana „Narodna oslobodilačka armija“ masakrirala je studente u Pekingu. Zbog ovog su Kinezi potpuno izgubili nadu u političku budućnost Kine. Posle ovog se celokupna nacija usredsredila na pravljenje novca. Od 1999 do danas, KPK brutalno progoni Falun Gong, okrenuta protiv „Istinitosti, Blagosti i Trpeljivosti“, na ovaj način prouzrokujući ubrzani pad moralnih standarda.

Od početka ovog novog veka, nova tura nezakonitog ograđivanja zemljišta^{vi} i zaplena novčanih i materijalnih resursa (od strane korumpiranih funkcionera KPK, u saradnji sa profiterima) je mnoge osiromašila, učinivši ih beskućnicima. Broj ljudi koji se, u nastojanju da se ispravi nepravda, žalio vlastima naglo se povećao, a socijalni konflikti su se intenzivirali. Masovni protesti, koje policija i oružane snage nasilno suzbijaju, su česti. Fašistička priroda „Republike“ postaje očigledna, a društvo gubi sopstvenu moralnu savest.

U prošlosti zločinac ne bi audio prvom susedu, ili, kako kaže poslovice - lisica je lovila daleko od kuće. Danas, kad ljudi žele da nasamare nekog, oni radije ciljaju na svoje rođake i prijatelje, nazivajući to „ubijanjem poznanika“.

U prošlosti, kineske nacije su odgajale čestitost iznad svega, a danas ljudi ismevaju siromahe, ali ne i prostitutke. Istorija destrukcije ljudske prirode i morala u Kini živo je iskazana u sledećoj baladi:

„Pedesetih ljudi su jedni drugima pomagali,
šezdesetih ljudi su se borili jedni protiv drugih,
sedamdesetih su varali jedni druge,

osamdesetih im je bilo stalo samo do sebe samih, devedesetih iskorišćavaju svakog na kog naiđu.“

6. Vojna uzurpacija vlasti, monoplizacija ekonomije i divlje političke i ekonomske ambicije

Jedina svrha osnivanja KPK bila je da se oružanim snagama osvoji vlast i stvori sistem državnog vlasništva u kom država, kroz plansku ekonomiju, održava monopol. Divlja ambicija KPK znatno prevazilazi onu koju imaju obični kultovi, koji naprosto akumuliraju novac.

U zemlji socijalističkog javnog vlasništva, u kojoj vlada Komunistička partija, partijske organizacije koje drže veliku vlast, to jest, partijski komiteti i ogranci na raznim nivoima, nametnuti su, ili poseduju, normalnu državnu infrastrukturu. Uzurpatorske partijske organizacije kontrolišu državnu mašineriju, povlačeći sredstva direktno iz državnih budžeta na različitim nivoima. Kao vampir, KPK je isisala veliku količinu bogatstva iz nacije.

2. Šteta koju proizvodi KPK kult

Kad se pomenu incidenti poput ubijanja ljudi nervnim gasom od strane sekte Aum Shinri Kyo (Vrhovna istina), članovi sekte Sunčev hram, koji se samoubistvom penju na nebo, ili masovno samoubistvo 900 sledbenika Jim Jonesovog „Narodnog hrama“, svako uzdrhti od straha i ljutine. KPK je, međutim, kult zla koji čini hiljadu puta gnusnije zločine, povređujući nebrojeno mnogo života. Ovo je zato što KPK ima sledeće jedinstvene osobine koje nedostaju običnim sektama.

Kult zla postao je državna religija

U većini zemalja, ako nisi sledbenik neke religije, ipak možeš da živiš srećno bez čitanja literature i slušanja principa te religije. U Kini, međutim, je nemoguće živeti bez konstantnog izlaganja doktrinama i propagandi KPK kulta, budući da je KPK, otkad je osvojila vlast, pretvorila ovaj kult zla u državnu religiju.

Svoje političke propovedi KPK počinje da usađuje još u vrtiću i osnovnoj školi. Bez da se prođe Politički ispit, ne može se dobiti viši stepen obrazovanja, ili unapređenje na više radno mesto. Nijedno od pitanja iz Političkog ispita ne toleriše nezavisno razmišljanje. Oni koji polažu te ispite, da bi položili, prinuđeni su da memorišu standardne odgovore koje daje KPK. Nesrećni Kinezi moraju da ponavljaju propovedi KPK i dok su mladi, na taj način ispirajući svoj mozak iznova i iznova. Kad se jedan kadar unapređuje u višu državnu kancelariju, bez obzira je li član KPK ili nije, on mora da završi Partijsku školu. Neće dobiti unapređenje dok god ne ispuni zahteve za dobijanje diplome Partijske škole.

U Kini, gde Komunistička partija predstavlja državnu religiju, nije dozvoljno postojanje grupa koje imaju različito mišljenje. Čak i „demokratske partije“, koje

se osnivaju kao politički paravan KPK, i reformisana „Crkva Tri-samo“ (tj. samo-administracija, samo-podrška i samo-propagacija“ moraju formalno da priznaju vođstvo KPK. Prema pravoj kulturnoj logici KPK, pre prihvatanja drugih verovanja, lojalnost KPK je najpreči prioritet.

Kontrola društva ide do ekstrema

Ovaj kult zla mogao je da postane državna religija zahvaljujući tome što je KPK imala potpunu društvenu kontrolu i što je pojedincu oduzela slobodu. Ovakva vrsta kontrole je bez presedana, budući da je KPK lišila ljude privatne imovine, kao jednog od temelja slobode. Pre osamdesetih godina, ljudi u urbanim područjima mogli da zarade samo radeći u preduzećima kontrolisanim od strane Partije. Seljaci u ruralnim oblastima morali su da žive na posedima u vlasništvu partijskih komuna. Niko nije mogao izbeći kontrolu KPK. U socijalističkoj zemlji poput Kine, partijske organizacije su sveprisutne – od centralne vlasti do lokalnih nivoa u društvu, uključujući sela i predgrađa. Kroz partijske komitete i ogranke na svim nivoima, KPK održava apsolutnu kontrolu nad društvom. Ovakva apsolutna kontrola ugnjetava individualne slobode – slobodu kretanja (sistem prijave boravka), slobodu govora (500.000 desničara je osuđeno od strane KPK zbog izražavanja slobode govora), slobodu mišljenja (Lin Cao i Cang Cixin^{vii} su streljani zbog sumnji u KPK), i slobodu informisanja (nezakonito je čitati zabranjene knjige i slušati „neprijateljske radio stanice“; šetnja po internetu se takođe prati).

Moglo bi se reći da KPK sada dopušta privatno vlasništvo, ali ne treba zaboraviti da ova je politika reformatorstva i otvorenosti nastala tek kad je socijalizam došao u tačku kad ljudi više nisu imali šta da jedu, a nacionalna ekonomija je bila na ivici kolapsa. Da bi se spasio od uništenja, KPK je morao da odstupi za korak. Bez obzira, čak i nakon reformi i otvaranja, KPK ipak nije prepustila kontrolu narodu. Brutalni progon Falun Gong praktikanata, koji je toku, mogao se desiti samo u zemlji koju kontroliše Komunistička partija. Kad bi KPK uspeo da postane ekonomski gigant, kako bi želeo, izvesno je da bi pojačao svoju kontrolu kineskog naroda.

Zastupanje nasilja i preziranje života

Skoro svi kultovi zla kontrolišu svoje sledbenike, ili se nasiljem odupiru spoljnim pritiscima. Ipak, malo je njih bez ikakve griže savesti pribeglo nasilju, onako kako to KPK čini. Ni ukupan broj žrtava svih sekta na svetu ne može se uporediti sa brojem ljudi koje je ubila KPK. KPK gleda na čovečanstvo samo kao na sredstvo kojim će doći do svog cilja; ubijanje je samo još jedno sredstvo. Stoga u progonu ljudi KPK nema ograničenja, niti skrupula. Svi, isključujući simpatizere, članove i rukovodioce KPK, mogu postati meta progona.

KPK je bila tutor Crvenim kmerima u Kambodži, što je tipičan slučaj brutalnosti KPK i nepoštovanja života. Inspirisan i vođen Mao Cetungovim učenjem, za vreme svoje vladavine duge 3 godine i osam meseci, Komunistička partija Kambodže, predvođena Pol Potom, usmrtila je dva miliona ljudi – oko četvrtinu celokupne populacije ove male zemlje – da bi „eliminisala sistem privatne

svojine“. Od ukupnog broja stradalih, više od 200.000 su Kineske nacionalnosti.

Radi pamćenja zločina koje je počinila Komunistička partija, u spomen žrtvama, Kambodža je osnovala muzej u kom su dokumentovani i prikazani zločini Crvenih kmera. Muzej se nalazi u bišem zatvoru Crvenih kmera. Nekada srednja škola, zgradu je u zatvor S-21 pretvorio Pol Pot, specijalno za zatvorenike savesti. Mnogi intelektualci su ovde držani i mučeni do smrti. Zajedno sa zatvorskim zgradama i raznim spravama za mučenje, tu su i crno-bele fotografija žrtava, pre nego što su poslate u smrt. Mnoga užasna mučenja su dokumentovana: klanje, bušenje mozga, deca bačena pod i ubijena, itd. Sve ove metode mučenja naučene su od „eksperata i tehničkih profesionalaca“ koje je KPK poslala u pomoć Crvenim kmerima. KPK je obučavala čak i fotografe, koji su se specijalizovali za slikanje zatvorenika pre egzekucije, za dokumentaciju ili zabavu.

Upravo u ovom S-21 zatvoru konstruisana je mašina za bušenje glave i vađenje mozga za spravljanje hranjivih obroka za rukovodioce Komunističke partije Kambodže. Zatvorenici savesti bi bili vezani za stolicu pred mašinom za bušenje glave. Žrtva bi bila izuzetno prestravljena, dok je otpozadi burgija polako prodirala kroz glavu, brzo i efikasno vadeći mozak pre nego što bi žrtva izdahnula.

3. Kulturna priroda Komunističke partije

Šta to Komunističku partiju čini tako tiranskom i opakom? Kad je avet Komunističke partije došla na ovaj svet, došla je sa jezivim zadatkom. *Manifest Komunističke partije* pri kraju sadrži poznati odlomak:

Komunisti preziru skrivanje sopstvenih pogleda i ciljeva. Oni otvoreno izjavljuju da se njihovi ciljevi mogu ostvariti samo nasilnim rušenjem svih postojećih društvenih uslova. Neka vladajuće klase drhte pred komunističkom revolucijom. Proleterima nemaju šta da izgube sem sopstvenih okova. Svet je njihov.

Zadatak ove aveti bio je da uz pomoć nasilja otvoreno izazove ljudsko društvo, da pregazi stari svet, „da eliminiše privatno vlasništvo“, „da eliminiše karakter, nezavisnost i slobodu buržoazije“, „da eliminiše eksploataciju, eliminiše porodicu, i omogućiti da proletarijat zavlada svetom“.

Ova politička partija, koja je otvoreno iznela želju da „bije, gazi i pljačka“, ne samo da poriče da je njeno gledište zlo, već već u *Manifestu Komunističke partije* licemerno objavljuje: „Komunistička revolucija je najradikalniji raskid sa tradicionalnim odnosima; nije čudno što njen razvoj uključuje radikalni raskid sa tradicionalnim idejama.“

Odakle dolazi tradicionalna misao? Prema ateističkom prirodnom zakonu, tradicionalna misao prirodno dolazi iz prirodnih zakona i društva. Ona je rezultat sistematskog kretanja univerzuma. Prema onima koji veruju u Boga, međutim, ljudska tradicija i moralne vrednosti su Bogom dane. Bez obzira na poreklo, najosnovniji ljudski moral, norme ponašanja, i standardi za određivanje dobra i zla su relativno stabilni; oni su hiljadama godina osnova za

regulisanje ljudskog ponašanja i održavanje društvenog poretka. Kad bi ljudi izgubili moralne norme i standarde za procenu dobra i zla, zar se ne bi degenerisali u životinje? Kad *Manifest Komunističke partije* objavi „fundamentalni raskid sa tradicionalnim idejama“, on pretili osnovi normalne egzistencije ljudskog društva. Komunistička partija je osuđena da postane kult zla, koji donosi uništenje ljudskoj vrsti.

Celokupan *Manifest Komunističke partije*, koji postavlja vodeće principe komunističke partije, je prožet ekstremnim izjavama, ali ni zrnom dobrote i Trpeljivosti. Marks i Engels su mislili da su pronašli zakon društvenog razvoja kroz dijalektički materijalizam. Stoga su sa „istinom“ u svojim rukama sve stavili u pitanje, sve negirajući. Ljudima su tvrdoglavo nametnuli iluzije Komunizma, ne uzdržavajući se da radi razaranja postojećih socijalnih struktura i kulturnih temelja zastupaju upotrebu nasilja. Ono što je skupa sa *Manifestom Komunističke partije* preneto novonastaloj Komunističkoj partiji predstavlja zlu avet, koja se suprotstavlja nebeskim zakonima, ukida ljudsku prirodu, ostavljajući utisak arogancije, izuzetne sebičnosti i neobuzdanosti.

4. Teorija sudnjeg dana Komunističke partije - strah od kraja partije

Marks i Engels su usadili zao duh u Komunističku partiju. Lenjin je u Rusiji osnovao Komunističku partiju, a onda je pomoću nasilja nitkova zbacio prelaznu vladu sastavljenu nakon Februarske revolucije^{viii}, odbacio buržoasku revoluciju u Rusiji, preuzeo vladu, i obezbedio uporište za Komunističku sektu. Međutim, Lenjinov uspeh nije doveo do toga da proleter osvoje svet. Upravo suprotno, kako se kaže u prvom pasusu *Manifesta Komunističke partije*: „Sve sile stare Evrope ušle su u sveti savez da bi izvršili egzorcizam ove aveti...“ Kad je Komunistička partija rođena, odmah se suočila sa krizom opstanka i neprestalnim strahom od eliminacije.

Nakon Oktobarske revolucije^{ix}, ruski komunisti, ili Boljševici, nisu doneli mir i hleb narodu, već samo bezobzirno ubijanje. Linija fronta je gubila rat, a revolucija je slabila ekonomiju. Stoga su ljudi počeli da se bune. Građanski rat brzo se proširio kroz celu naciju, a seljaci su odbili da daju namirnice gradovima. Potpuna pobuna desila se među Kozacima, blizu reke Don; njihova borba protiv Crvene armije donela je brutalno krvoproliće. Varvarska i brutalna priroda klanice koja je nastala u ovoj bici opisana je u literaturi, npr. u Šolohovljevom Tihom Donu, i drugim njegovim pripovetkama iz ciklusa o reci Don. Trupe predvođene bivšim belogardejskim admiralom Aleksandrom Vailjevičem Kolčakom i generalom Antonjinom Denikinom, skoro da su u jednom trenutku zbacile rusku Komunističku partiju. Iako novorođena politička snaga, Komunističkoj partiji se protivio veći deo nacije, možda zato što je komunistički kult bio suviše zao da bi ljudima osvojo srca.

Iskustvo Komunističke Partije Kine je bilo slično ruskom. Od „Incident Mari“ i „Dvanaestoaprilskog masakra“^x do toga da su pet puta bili potisnuti na teritorije pod kontrolom KPK, i toga da su bili prinuđeni da preduzmu 25.000 kilometara „Dugi marš“ – KPK je uvek bila u opasnosti da bude eliminisana.

Komunistička partija je rođena sa odlučnošću da na svaki način uništi stari svet. Tada se našla suočena sa sledećim problemom: kako da opstane bez da

bude eliminisana. Komunistička partija konstantno živi u strahu od sopstvenog pada. Opstanak je najveća briga komunističkog kulta, ono što mu je stalno u fokusu. Sa internacionalnim savezom komunista u rastrojstvu, kriza opstanka KPK se pojačala. Od 1989, kako joj se bliži gubitak vlasti, njen strah od sopstvenog sudnjeg dana postaje sve realniji.

5. Dragoceno oruđe opstanka komunističkog kulta – brutalna borba

Komunistička partija bez prestanka naglašava gvozdenu disciplinu, apsolutnu odanost i organizacione principe. Oni koji se učlanjanju u KPK, moraju položiti zakletvu:

„Želim da se priključim Komunističkoj partiji Kine, da podržavam statut partije, sledim partijske propise, ispunjavam članske obaveze, izvršavam partijske odluke, strogo se pridržavam partijske discipline, čuvam partijske tajne, budem lojalan Partiji, radim marljivo, čitav život da posvetim Komunizmu, da budem spreman da sve žrtvujem Partiji i narodu, i da nikad ne izdam Partiju.“ (Statut KPK, I poglavlje, član 6)

Ovaj duh kultne odanosti Partiji, KPK naziva „osećajem partijske prirode“. On od člana KPK traži da u svakom času bude spreman da se odrekne sopstvenih verovanja i principa, apsolutno poštujući partijsku volju i volju rukovodioca. Ako pariya od tebe traži da budeš dobar, onda ćeš biti dobar; ako ti partija traži da činiš zlo, onda ćeš činiti zlo. U suprotnom ne ispunjavaš standard za člana Partije, jer nisi pokazao jak „osećaj partijske prirode“.

Mao Cetung je rekao: „Marksistička filozofija je filozofija borbe.“ Da bi odgajao i održao „osećaj partijske prirode“, KPK se oslanja na mehanizam periodične unutarpartijske borbe. Konstantno mobilišući brutalnu borbu unutar i izvan partije, KPK eliminiše otpadnike i stvara crveni teror. Istovremeno, Partija bez prestanka odbacuje članove, čini da pravila kulta budu strožija, i neguje stav članstva prema „partijskoj prirodi“, kako bi ojačala borbenu sposobnost Partije. Ovo je dragoceno oruđe koje KPK koristi da bi produžila svoj opstanak.

Među rukovodiocima KPK, Mao Cetung je bio najveštiji u upotrebi dragocenog oružja brutalne borbe unutar Partije. Brutalnost ovakve borbe i opakost njenih metoda počela je još tridesetih godina u područjima pod kontrolom kineskih komunista, u takozvanom „Sovjetskom području“.

1930, Mao Cetung je na širokoj osnovi inicirao revolucionarni teror u Sovjetskom području provincije Jiangxi, poznat kao čistka Anti-Boljševičkih trupa, ili AB trupa. Hiljade vojnika Crvene armije, članova Partije i Lige, i civila, brutalno je ubijeno u komunističkim bazama. Incident je prouzrokovala Maova despotska kontrola. Pošto je osnovao Sovjetsku oblast u Jiangxiju, Maoa je ubrzo izazvala Crvena armija i partijske organizacije sa jugozapada Jiangxija, koje je predvodio Li Wenlin. Mao nije mogao da podnese nikakvu organizovanu opozicionu snagu pred nosom, pa je upotrebio najekstremnije metode da potisne partijske članove za koje je sumnjao da su disidenti. Da bi stvorio ozbiljnu atmosferu za čistku, Mao nije oklevao da krene sa trupama

pod njegovom direktnom kontrolom. Od početka novembra do sredine decembra, Prvi front Crvene Armije je prošao kroz „brzu vojnu čistku“. Organizacije za čistku kontra-revolucionara osnovane su na svakom pojedinom nivou armije, uključujući diviziju, puk, bataljon, četu i vod, hapseći i ubijajući partijske članove iz porodica zemljoposjednika i imućnih seljaka, i one koji su imali primedbe. Za manje od mesec dana, od 40.000 vojnika Crvene armije, 4.400 je proglašeno za elemente AB trupa, uključujući 10 kapetana (kapetana AB trupa); svi su streljani.

U narednom periodu Mao je počeo da kažnjava disidente u Sovjetskoj oblasti. U decembru 1930 naredio je Li Shaojiu, Generalnom sekretaru Generalnog političkog odeljenja Prvog fronta Crvene Armije i Predsedniku komiteta za čišćenje da predstave Generalni granični komitet i odu u grad Futan u Jiangxi provinciji, gde se nalazila komunistička vlada. Li Shaojiu je uhapsio članove Provincijskog izvršnog komiteta i osam komandanata 20. Crvene armije, uključujući Duang Liangbija i Li Baifanga. Upotrebio je mnoge okrutne metode, poput premlaćivanja i nanošenja opekotina – ljudi koji su na ovaj način mučeni imali su povrede po celom telu, slomnjene prste, svuda opekotine, i nisu se mogli kretati. Prema dokumentovanim dokazima iz tog vremena, krici žrtava parali su nebo; surovi metodi mučenja bili su izuzetno nehumani.

8.decembra, žene Li Baifanga, Ma Minga i Zhou Miana pošle su da posete zatvorene muževe, ali su i one uhapšene kao članovi AB trupa i brutalno mučene. Grubo su premlaćene, tela i vulve su im pečene, a dojke sečene nožovima. Pod okrutnim mukama, Duang Liangbi je priznala da su Li Wenlin, Jin Wanbang, Liu Di, Zhou Mian, Ma Ming i ostali vođe AB trupa, i da u školama Crvene armije ima puno članova AB trupa.

U jezivoj čistki AB-trupa u Futianu, od 7. decembra do večeri 12. decembra, za samo pet dana, Li Shaojiu i drugi uhapsili su više od 120 navodnih članova AB trupa i desetine glavnih kontra-revolucionara; više od 40 ljudi je streljano. Surovi postupci Li Shaojiua konačno su bili okidač za “Futianski incident^{xii}” 12. decembra 1930, koji je zapanjio Sovjetsko područje. (Iz Gao Huavog *Istorijskog istraživanja Mao Cetungove čistke AB trupa u Sovjetskom području, provincija Jiangxi*)

Od Sovjetskog područja do Yan’ana, Mao se oslanjao na svoju teoriju i praksu borbe, postepeno težeći i ostvarujući svoje apsolutno liderstvo u Partiji. Nakon što je KPK došla na vlast 1949, Mao je nastavio da se oslanja na ovu vrstu unutar-partijske borbe. Na primer, na Osmom plenumu Osmog centralnog komiteta KPK održanog u Lushanu 1959, Mao Cetung je lansirao iznenađan napad na Peng Dehuaia, uklanjajući ga sa položaja^{xiii}. Od svih centralnih vođa koje su prisustvovalе konferenciji zatraženo je da zauzmu stav; nekolicina koja se usudila da izrazi drugačije mišljenje označena je kao antipartijski blok Peng Dehuaija. Za vreme Kulturne revolucije, svi kadrovi-veterani u Centralnom komitetu KPK su kažnjeni jedan po jedan, a svi su se predali bez imalo borbe. Ko bi se usudio da išta kaže protiv Mao Cetunga? KPK je uvek naglašavala gvozdenu disciplinu, odanost Partiji i organizacione principe, zahtevajući bespogovornu poslušnost vođi hijerarhije. Ova vrsta partijske prirode je prožeta neprestalnom političkom borbom.

Za vreme Kulturne revolucije Li Lisan, ranije jedan od rukovodilaca partije, doveden je do granice izdržljivosti. Sa 68 godina starosti, prosečno je isleđivan sedam puta mesečno. Njegova žena Li Sha tretirana je kao špijun "Sovjetskih revizionista" i poslana u zatvor; ne zna se šta se s njom desilo. Nemajući drugog izbora, u očaju, Li se ubio velikom dozom pilula za spavanje. Pre smrti, Li Lisan je napisao pismo Mao Cetungu, istinski održavajući "osećaj partijske prirode" prema kom član KPK ne sme da se preda čak ni na ivici smrti:

Predsedniče,

Uskoro ću samoubistvom kročiti na put izdaje Partije, i nemam načina da opravdam svoj zločin. Samo jedno mogu da kažem, a to je da moja porodica nikad nije sarađivala sa neprijateljskim državama. Samo po ovom pitanju, zahtevam da centralna vlada istraži i ispita činjenice, izvlačeći zaključke bazirane na istini...

Li Lisan

22 juni, 1967^{xiii}

Dok je filozofija borbe Mao Cetunga očigledno vukla Kinu u katastrofu bez presedana, ova vrsta političke kampanje i unutar-partijske borbe, koja jednom u "sedam ili osam godina" dobija na širini, obezbedili su opstanak KPK. Svaki put kad bi nastala kampanja, bila bi proganjana manjina od 5%, a većina od 95% bila bi navedena da poslušno sledi osnovnu liniju Partije, na taj način ojačavajući kohezionu silu Partije i njen destruktivni kapacitet. Ova borba eliminisala bi i "posrnule" članove, koji nisu bili spremni da se odreknu sopstvene savesti, i napadala svaku silu koja bi se usudila da se suprotstavi. Kroz ovaj mehanizam borbe, kontrolu zadržavaju oni članovi KPK koji imaju najveću želju za borbom, i najbolje koriste gangsterske metode. Svi lideri KPK kulta su neustrašivi ljudi, sa bogatim iskustvom borbe, puni partijskog duha. Onima koji su je iskusili, ovakva partijska borba daje i "krvavu lekciju" i nasilno ispiranje mozga. Istovremeno, ona konstantno dodaje energiju KPK, dalje ojačavajući njenu želju za borbom, obezbeđujući svoj opstanak, i sprečavajući je da postane umerena grupa koja se odriče borbe.

Ova vrsta partijske prirode na kojoj KPK insistira, dolazi upravo od kultne prirode KPK. Da bi postigla svoj cilj KPK je odlučna da raskine sa svim tradicionalnim principima, i upotrebi sva sredstva da bi se bez oklevanja izborila sa svakom silom koja je ometa. Zato joj je potrebno da navede i natera sve članove da postanu bezdušno, nepravedno i bezverno oruđe partije. Ovakva priroda KPK potiče od mržnje prema ljudskom društvu i tradiciji, obmanjujućem samo-preispitivanju, i ekstremnoj sebičnosti i preziru prema ljudskom životu. Da bi dostigla svoj tzv. Ideal, KPK koristi nasilje da bi pregazila svet i eliminisala sve disidente. Ovakav kult zla susreo bi se sa protivljenjem ljudske savesti, pa da bi se ljudi naterali da veruju u njenu zlu doktrinu, mora eliminisati ljudsku savest i dobre misli. Stoga, da bi obezbedila svoj opstanak, KPK najpre mora da uništi ljudsku savest, dobre misli, i moralne standarde, pretvarajući ljude u robove i oruđe. Prema logici KPK, interes i život Partije prevazilaze sve ostalo; oni su čak važniji od kolektivnog interesa svih

članova Partije, pa tako svaki zasebni član partije mora biti spreman da se žrtvuje za Partiju.

Posmatrajući istoriju KPK, pojedinci koji su zadržali način razmišljanja tradicionalnih intelektualaca poput Scen Duxiua i Qu Quibaija, ili oni kojima je i dalje bilo stalo do narodnih interesa, poput Hu Yaobanga i Zhao Ziyanga, ili onih koji su bili odlučni da budu čisti funkcioneri i da zaista služe narodu, poput Zhu Rongjia – bez obzira koliko su doprineli Partiji, i bez obzira koliko su lišeni ličnih ambicija, bili su neizbežno očišćeni, uklonjeni, ili potisnuti partijskim interesima i disciplinom.

Osećaj partijske prirode, ili naklonost Partiji, odgajen u njihovim kostima kroz puno godina borbe, često ih je terao da prave kompromise i predaju se u kritičnim momentima, jer u njihovoj podsvesti, opstanak partije je najviši interes. Radije bi se žrtvovali, gledajući kako zla sila unutar partije vrši ubistvo, nego što bi svojim savesnim i samilosnim razmišljanjem doveli u pitanje opstanak Partije. Ovo je upravo rezultat mehanizma borbe KPK: dobre ljude ona pretvara u svoje oruđe, a prirodu Partije koristi da u najvećoj mogućoj meri ograniči, i čak eliminiše, ljudsku savest. Desetine “borbenih linija” KPK oborile su više od 10 najviših partijskih lidera ili predviđenih naslednika; nijedan od glavnih partijskih lidera nije dobro svršio. Iako je Mao Cetung bio kralj 43 godine, malo pošto je umro, njegova žena i nećak su su zatvoreni, što je širom Partije pozdravljeno kao velika pobeda Maoizma. Je li ovo komedija ili farsa?

Nakon što je KPK ugrabila političku moć, krenule su neprestalne političke kampanje, od unutar-partijskih borbi do borbi izvan partije. Ovako je bilo u eri Mao Cetunga, tako je i u eri “reformi i otvaranja”, posle Maoa. Osamdesetih godina, kad su ljudi u svom razmišljanju upravo počinjali da dobijaju malo slobode, KPK je lansirala kampanju “Opozicije buržoarskoj liberalizaciji”, predloživši “Četiri fundamentalna principa”^{xiv} da bi održala apsolutnu vlast. 1989, studenti koji su na miran način zatražili demokratiju, u krvi su ugušeni, jer KPK ne dopušta demokratske aspiracije. Devedesete godine su bile svedokom brzog porasta broja Falun Gong praktikanata koji veruju u Istinitost, Blagost i Trpeljivost, ali koji su se 1999 suočili sa genocidnim progonom, jer KPK ne može da toleriše ljudsku prirodu i blagonaklone misli. Da bi uništila ljudsku savest i osigurala sopstvenu vlast, ona mora da koristi nasilje. Od ulaska u 21. vek, Internet je povezao svet, ali KPK troši ogromne sume novca za internet blokade koje će uhvatiti onlajn liberalne, jer se KPK jako plaši kad ljudi slobodno dolaze do informacija.

6. Degeneracija zlog kulta KPK

Zli kult KPK u velikoj meri vlada suprotno ljudskoj prirodi i nebeskim principima. KPK je poznat po svojoj aroganciji, samo-važnosti, sebičnosti, i brutalnim, neobuzdanim postupcima. Zemlji i narodu, KPK konstantno donosi katastrofe, a ipak nikad ne priznaje sopstvene greške, nikad ljudima ne otkriva svoju pravu prirodu. KPK nikad nije oklevala da menja svoje slogane i oznake, što je od strane KPK smatrano za sredstvo za održavanje kontrole. Ona će sve učiniti da opstane na vlasti, uz potpuno neuvažavanje moralnosti, pravde i ljudskog života.

Institucionalizacija i socijalizacija ovog kulta zla moraju ga dovesti do kolapsa. Kao rezultat centralizacije vlasti, javno mnjenje se učutkuje, a svi posmatrački mehanizmi se razaraju, ne ostavljajući snagu koja će KPK zaustaviti od klizanja u korupciju i dezintegraciju.

Današnja KPK je postala najveća vladajuća "partija pronevere i korupcije" na svetu. Prema zvaničnoj statistici u Kini, među 20 miliona rukovodilaca, činovnika i kadrova partije ili države tokom zadnjih 20 godina, osam miliona je okrivljeno za korupciju, pa je disciplinovano i kažnjavano na osnovu partijskih propisa. Ako bi se u obzir uzeli i neidentifikovani državni funkcioneri, procenjuje se da bi bilo više od dve trećine korumpiranih partijskih i državnih zvaničnika, od koji je samo mali deo otkriven i pod istragom.

Obezbeđivanje materijalne koristi pomoću mita i iznude postao je najveći faktor kohezije za jedinstvo KPK. Korumpirani činovnici znaju da bez KPK ne bi imali priliku da steknu ličnu korist, a ako KPK padne, oni ne samo da će izgubiti moć i položaj, već će se takođe suočiti sa istragom. U *Nebeskoj kletvi*, romanu koji razotkriva delovanje funkcionera KPK ispod žita, autor Chen Fang kroz usta Hao Xiangshoua, zamenika direktora opštinske KPK kancelarije, otkriva najveću tajnu KPK, da je "korupcija stabilizovala političku moć".

Kineskom narodu je jasno da "ako se budu borili protiv korupcije, parija će pasti; ako se ne budu borili protiv korupcije, nacija će iščeznuti". KPK, međutim, neće rizikovati sopstvenu propast da bi se izborila sa korupcijom. Ono što će učiniti svodi se na egzekuciju nekoliko korumpiranih pojedinaca, kao žrtvenih jaganjaca, a radi popravljavanja sopstvenog imidža. Ovo joj produžava život za još koju godinu, na račun malog broja korumpiranih elemenata. Danas je jedini cilj kulta zla KPK da se održi na vlasti i da odloži svoju abdikaciju.

U današnjoj Kini, moral i etika su se degenerisali do neprepoznavanja. Bezvredni proizvodi, prostitutke, droga. Zaverе funkcionera i bandi, organizovani zločin, kocka, podmićivanje – iskvarenost svake vrste preovladava. KPK masovno ignoriše ovaj moralni raspad, dok su mnogi visoki funkcioneri gazde u zadnjoj sobi, iznuđujući reket od uplašanih ljudi. Cai Shaoqing, stručnjak za izučavanje mafije i organizovanog zločina na Nanjing univerzitetu, procenjuje da je ukupan broj članova organizovanih bandi najmanje jedan milion. Svaki uhapšeni član uvek razotkrije neke korumpirane komuniste koji operišu iza scene, a koji su državni funkcioneri, sudije ili policajci.

KPK se boji da bi kineski narod mogao dobiti osećaj savesti i moralnosti, pa se ne usuđuje da dopusti narodu da veruje u religiju, ili u slobodu misli. Ona sve što ima na raspolaganju koristi da progoni dobre ljude koji imaju veru, poput podzemnih Hrišćana, koji veruju u Isusa i Boga, i Falun Gong praktikanata koji žele da budu Istiniti, Dobrodušni i Tolerantni. KPK se boji da će demokratija značiti kraj jednopartijske vladavine, pa se ne usuđuje da narodu omogući političku slobodu. Ona hitro reaguje kad treba da se uhapsе nezavisni liberali i aktivisti za ljudska prava. Ona, međutim, narodu dalje devijantnu slobodu. Dok god te ne zanima politika i ne suprotstavljaš se liderstvu KPK, možeš poželeti šta god hoćeš, čak i ako to podrazumeva da treba raditi zle, neetične stvari.

Rezultat ovoga je da se KPK dramatično izopačuje, a društveni moral u Kini doživljava alarmantno oštar pad.

“Sprečavanje puta ka nebu i otvaranje vrata pakla” najbolje opisuje kako kult zla KPK razara današnje kinesko društvo.

7. Razmišljanja o vladavini zla KPK

Šta je Komunistička partija?

Naizgled jednostavno pitanje nema jednostavan odgovor. Pod geslom da je “za narod”, maskirana u političku partiju, Komunistička partija je zaista obmanula milione ljudi. I opet, ona nije politička partija u standardnom smislu, već štetni kult zla opsednut zlom sablašću. Komunistička partija je živo biće koje se manifestuje na ovom svetu kroz partijske organizacije. Ono što zaista kontroliše Partiju je zla sablast koja ju je još na početku zaposela, i ta zla sablast određuje zlu prirodu Komunističke partije.

Lideri Komunističke partije, delujući kao gurui kulta, služe samo kao glasnici zle sablasti i Partije. Kad je njihova volja i cilj u liniji sa Partijom, i kad ih ova može upotrebiti, oni će biti izabrani za lidere. Ali kad više ne odgovaraju potrebama partije, oni bivaju bezobzirno zbačeni. Partijski mehanizam borbe obezbeđuje da samo najveštiji, najviše zli, i najjači trajno zadržavaju pozicije gurua Komunističke partije. Više od deset najviših partijskih lidera je palo u nemilost, što potvrđuje istinitost ovog argumenta. Zapravo, najviši lideri Partije hodaju po vrlo tankom koncu. Oni se mogu ili odmetnuti od partijske linije i steći u istoriji dobro ime, kao što se desilo Gorbačovu, ili postati žrtve partije, poput mnogi Generalnih sekretara Partije.

Meta partijske represije i porobljavanja su ljudi. Pod vlašću Partije, ljudi nemaju prava da odbiju Partiju. Umesto toga, oni su primorani da prihvate partijsko rukovodstvo i ispune obavezu da će podržati Partiju. Oni su takođe podvrgnuti redovnom kultnom ispiranju mozga, pod pretnjom prinude od strane Partije. KPK primorava celokupnu naciju da veruje i potpomaže ovaj kult zla. U današnjem svetu, ovo se retko sreće, pa moramo priznati da je represivnoj veštini KPK nema takmaca.

Članovi Partije su fizička masa koja se koristi da se ispuni telo Partije. Mnogi od njih su poštjeni i dobri, i čak mogu biti vrlo uvaženi u svom javnom životu. KPK voli da regrutuje ovakve ljude, pošto njihova kompetencija i reputacija mogu poslužiti partiji. Mnogi drugi, iz želje da postanu funkcioneri i da uživaju viši društveni status, će naporno raditi da uđu u Partiju i da pomognu ovom zlom biću. Ima i onih koji se Partiji priključuju u želji da nešto postignu u životu, shvatajući da je pod komunističkom vlašću, bez članstva u Partiji ovako nešto nemoguće. Neki se učlanjuju u Partiju želeći bolji stan, ili naprosto bolji imidž. Tako među desetinama miliona članova Partije ima i dobrih i loših ljudi. Bez obzira na motive, jednom kad se pred zastavom Partije zakuneš na vernost, voljno ili nevoljno, to znači da si se dobrovoljno posvetio Partiji. Posle ovog ćeš prolaziti nedeljno ispiranje mozga učestvovanjem u nedeljnoj političkoj nastavi. Značajnom broju članova Partije ostaće malo ili nimalo njihovih sopstvenih

misli i zahvaljujući partijskoj indoktrinaciji, zla avet KPK lako će ih kontrolisati. Ovi ljudi će unutar partije funkcionisati kao ćelije u ljudskom organizmu, non-stop radeći za opstanak partije, iako su i sami deo populacije koju je porobila Partija. Što je još tužnije, pošto ti se nametne vezanost za “partijsku prirodu”, vrlo je teško otresti je se. Kad jednom pokažeš svoju ljudsku stranu, bićeš odstranjen, ili progonjen. Čak i ako želiš, sam se ne možeš povući iz Partije, jer bi te partija, svojom polikom “može unutra, ne može napolje” tretirala kao izdajnika. Zato ljudi obično otkrivaju dvojnu prirodu: u svom političkom životu prirodu Komunističke partije, a u svom dnevnom životu ljudsku prirodu.

Partijski kadrovi su grupa koja među članovima Partije zadržava vlast. Iako i oni mogu imati izbor između dobrog i lošeg, sami donoseći odluke u specifičnim prilikama, u specifično vreme, u specifičnim događajima, oni, kao celina, moraju da slede volju Partije. Mandat diktira: “cela Partija sledi Centralni Komitet”. Partijski kadrovi su lideri na različitim nivoima, oni su kičma Partije. I oni predstavljaju samo oruđe Partije. I njih su, tokom političkih pokreta u prošlosti, obmanjivali, iskorišćavali i žrtvovali. Glavni kriterijum KPK je da isproba slediš li pravog gurua i jesi li iskreno odan.

Zašto ljudi ostaju nesvesni?

KPK je delovala zlo i opako tokom više od 50 godina svoje vladavine nad Kinom. Ali zašto kineskom narodu nedostaje realističan stav prema zloj prirodi KPK? Je li to zato što su Kinezi glupi? Ne. Kinezi sačinjavaju jednu od najmudrijih nacija na svetu i diče se bogatom tradicionalnom kulturom i nasleđem od 5.000 godina. Ipak Kineski narod i dalje živi pod vladavinom KPK, bojeći se da iskaže sopstveno nezadovoljstvo. Ključ leži u kontroli misli koju sprovodi KPK.

Kad bi kineski narod uživao slobodu izražavanja i kad bi otvoreno mogao da debatuje o manama i vrlinama KPK, ubeđeni smo da bi odavno sagledao zlu prirodu KPK i oslobodio se uticaja ovog kulta zla. Nažalost, kineski narod je pre pola veka, sa dolaskom KPK na vlast, izgubio svoju slobodu misli i izraza. Razlog koji stoji iza progona desničara među intelektualcima 1957. bio je da se ograniči sloboda izražavanja i da se kontroliše ljudski um. U društvu kojem toliko nedostaju osnovne slobode, većina omladine koja je s punim srcem učila dela Marksa i Engelsa za vreme Kulturne revolucije, ironično je označena kao “anti-partijska klika” i sledstveno progonjena. Diskusija o o tome da li je Partija u pravu ili nije, naprosto je isključena.

Nema mnogo Kineza koji se usuđuju da KPK nazovu kultom zla. Međutim, kad bi se ovakva tvrdnja iznela, onima koji su ikad živeli u Kini ne bilo teško da pronađu jake dokaze koji podupiru ovaj argument, bilo iz njihovog sopstvenog iskustva, ili iskustva rođaka i prijatelja.

Kineski narod ne samo da je lišen slobode misli, već je indoktriniran učenjima i kulturom Partije. Zato je jedino što može da se čuje veličanje Partije, a umovi su im ispražnjeni svake pomisli koja ne jača KPK. Uzmimo npr. masakr na Tjenanmenu. Kad je 4. juna 1989. počelo da se puca, mnogi ljudi su instinktivno potrčali da se sakriju u žbunje. Trenutak kasnije, uprkos riziku, hrabro su izašli iz skrovišta i zajedno zapevali “Internacionalu”. Ovi Kinezi su

itekako hrabri, nevini i za svako poštovanje; zašto su onda pevali komunističku himnu, "Internacionalu?", suočeni sa komunističkim ubijanjem? Razlog je jednostavan. Obrazovani partijskom kulturom, sve za šta jadni ljudi znaju je komunizam. Oni na Tjenamenu nisu znali nikakve druge pesme osim "Internationale", i još par njih koje slave Komunističku partiju.

Gde je izlaz?

KPK ide ka svom potpunom uništenju. Za žaljenje je što pre svoje abdikacije, i dalje pokušava da veže svoju sudbinu za kineski narod.

Umiruća KPK očigledno slabi, a njena kontrola ljudskih misli popušta. Sa napretkom telekomunikacija i interneta, Partiji je teško da kontroliše informacije i suzbija slobodno izražavanje. Dok korumpirani funkcioneri sve više pljačkaju i tlače narod, javnost počinje da se budi iz iluzija o KPK, a mnogi pokazuju građansku neposlušnost. KPK ne samo da nije uspela da ostvari svoj cilj da poveća ideološku kontrolu u progonu Falun Gonga, nego je dalje oslabila sebe, razotkrivajući svoju apsolutnu bezobzirnost. Ovaj oportuni momenat naterao je ljude da preispitaju svoj stav prema KPK, utabavajući put kineskoj naciji na kom će se osloboditi ideološke vezanosti, u potpunosti se oslobađajući od kontrole zle aveti komunizma.

Pošto je pod vladavinom zla KPK živio više od 50 godina, kineskom narodu ne treba nasilna revolucija, već spasenje duše. Ovo se može postići samo ako sam sebi pomogne, a prvi korak prema ovom cilju je postati svestan zle prirode KPK.

Doći će dan kad će ljudi odbaciti partijske organizacije povezane sa državnim aparatom, dopuštajući društvenim sistemima da nezavisno funkcionišu, podržani od snaga jezgra tog društva. Kad više ne bude bilo diktatorske partijske organizacije, efikasnost države će se popraviti i unaprediti. A taj dan je blizu. Zapravo, još osamdesetih godina, reformatori unutar partije zastupali su ideju "odvajanja partije od države", u pokušaju da Partiju isključe iz države. Pokazalo se da su reformski napor unutar KPK neadekvatni i neuspešni, jer ideologija "apsolutnog liderstva Partije" nije u potpunosti odbačena.

Sredina neophodna za opstanak zle komunističke sekte je partijska kultura. Može se ispostaviti da je teže ukloniti zaposednutost ljudskih umova od strane KPK, nego očistiti državnu administraciju od KPK, ali ovo uklanjanje je jedini način da se iskoreni zlo komunizma. Ovo se može izvesti samo naporima samog kineskog naroda. Kad budu razmišljali na ispravan način, i kad se ljudska priroda bude mogla vratiti u prvobitno stanje, javnost će povratiti svoj moral i uspeti u tranziciji na pošteno ne-komunističko društvo. Lek za ovu zaposednutost zlom leži u prepoznavanju prirode i škodljivosti kulta zla, brisanjem iz ljudskog uma, isterivanjem na čistinu, da više nema gde da se krije. Komunistička partija naglašava ideološku kontrolu, jer je sama ništa drugo nego sama ideologija. Ta ideologija će se rastočiti kad svi Kinezi u sebi budu odbili komunističku obmanu, aktivno izbrisali iz sebe partijsku kulturu, oslobađajući sopstveni mentalitet i život uticaja komunističkog kulta zla. Kad ljudi budu spasili sami sebe, KPK će se raspasti.

Nacije sa komunističkom vlašću, obično se povezuju sa siromaštvom, totalitarizmom i progonom. Ovakvih nacija je ostalo jako malo, a među njima je Kina, Severna Koreja, Vijetnam i Kuba. Njihovi dani su odbrojani.

Sa mudrošću kineskog naroda, inspirisanog istorijskom slavom kineske nacije, Kina oslobođena od zaposednutosti zlom biće nacija koja obećava.

Zaključak

KPK više ne veruje u komunizam. Njena duša je mrtva, ali ostaje njena senka. Od komunizma je nasledila samo "kožu", ali i dalje pokazuje prirodu kulta zla: aroganciju, uobraženost i sebičnost, i prepuštanje bezobzirnoj destruktivnosti. KPK je od komunista nasledila poricanje nebeskog zakona, pa njeno poricanje ljudske prirode ostaje nepromenjeno.

Danas, KPK nastavlja da vlada Kinom metodima borbe kojim je zagospodarila kroz godine, koristeći svoj sistem organizacije "sitnog veza", udruženog sa vladajućim oblikom "opsednutosti Partijom", kao i zlom propagandom koja funkcioniše kao državna religija. Šest osobina Komunističke partije koje su prethodno opisane, čvrsto svrstavaju KPK unutar definije "kulta zla", koji ne čini ništa dobro, već isključivo zlo.

Kako joj se bliži smrt, ovaj zli komunistički kult ubrzava korak u korupciji i degeneraciji. Najneugodnije je to što on tvrdoglavo čini sve da za sobom, u ambis korupcije i degeneracije, povede i kinesku naciju.

Kinezi moraju pomoći sami sebi; treba da razmisle i da se otresu KPK.